

РЕШЕНИЕ

№ 32870

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 29.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9492** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във вр. с чл. 84, ал. 3 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Г. Х., [дата на раждане] в [населено място] гражданин на Република Турция, чрез адв. Д. Т. срещу Решение № 4569 от 25.08.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
В сезиращата съда жалбата се излагат твърдения, че обжалваното решение е нищожно, поради противоречието му с влязло в сила съдебно Решение № 4960 от 14.05.2025г. по адм. дело № 3543/2025г. по описа на Върховен административен съд, алтернативно са изложени съображения, че е незаконосъобразно. Посочени са доводи, че с решението на ВАС, преписката е върната на ДАБ и в мотивите на съда са дадени указания по тълкуване и прилагане на закона, но в новото произнасяне на ДАБ, (в процесното обжалваното решение) са преповторени първоначалните мотиви и повторно, бланкетно са разгледани опасенията му от преследване. Твърди се, че административният орган не е обсъдил наличните по преписката писмени доказателства, както и представените такива в съдебното производство по обжалване на първоначалния отказ от предоставяне на закрила. Не е проведено събиране на нови доказателства и/или обяснения от негова страна във връзка с представената му бежанска история. Агенцията не е взела предвид, че след постановяване на решението на Върховния съд са настъпили нови обстоятелства, които да променят фактическата обстановка, разгледана в мотивите. Жалбоподателят излага становище, че молбата му за предоставяне на международна закрила е мотивирана с опасност от преследване по признак на неговата принадлежност към определена социална група и политическо мнение,

изразяващо се против управлението на президента на Република Турция – Р. Е. и приема, че е налице реална опасност от тежки посегателства спрямо личността му, свързана с унизително отнасяне или наказание, представляващи основание за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и е основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Моли съда да обяви за нищожно Решение № 4569 от 25.08.2025г. на председателя на ДАБ или да го отмени като незаконосъобразно.

В съдебно заседание, жалбоподателят Г. Х. се явява лично, представлява се от адв. В. Н., преупълномощена от адв. Д. Т. с приложени по делото пълномощни. Поддържа жалбата по съображения изложени в нея и моли съда да обяви решението за нищожно или алтернативно, решението на председателя на ДАБ да бъде отменено като незаконосъобразно. Жалбоподателя изразява становище, че документацията му не е разгледана изчерпателно, а в нея са посочени нови доказателства. В Република Турция има издадени четири заповеди за задържане, като няколко пъти е измъчван, когато е бил задържан в затворите, в страната си на произход, както и много пъти е подлаган на систематично, физическо насилие и измъчван сексуално. Не може да се върне в страната си като нормален гражданин, единствената му възможност е да молбата за убежище.

Ответникът – председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище по жалбата.

Жалбоподателят е предоставил писмени бележки в защита на тезата, че бежанската му история води до обоснован извод за извършени актове на системно преследване спрямо него по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, с оглед принадлежността му към определена социална група и изявеното му, чрез неговите протестни думи и действия, политическо мнение против управлението на президента Е., както и, че от бежанската му история се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства спрямо личността му, свързани с унизително отнасяне или наказание, представляващи основание за предоставяне на хуманитарен статут.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба с вх. № 1718 от 15.07.2024г., подадена до Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, Г. Х. [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република Турция е поискал закрила, по реда на Закона за убежището и бежанците ЗУБ в Република България.

Въз основа на молбата, с Решение № 12204 от 25.11.2024г., на председателя на ДАБ при МС, на Г. Х. е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Административния акт е обжалван пред Административен съд - [населено място] като с Решение № 1198 от 12.02.2025г. по адм. дело № 1490/2024г. по описа на АС - Хасково, е отхвърлена жалбата на Г. срещу Решение № 12204 от 25.11.2024г. на председателя на ДАБ.

С Решение № 4960 от 14.05.2025г. по адм. дело № 3543/2025г., Върховният административен съд, отменя Решение № 1198 от 12.02.2025г. на Административен съд - [населено място], като вместо него постановява - отменя Решение № 12204 от 25.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет и връща преписката за ново произнасяне по искането на за предоставяне на международна закрила от 15.07.2024г. при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона.

В мотивите си Върховният административен съд посочва на първо място, че в справката на специализирана дирекция на ДАБ се съдържат данни за наличието на законодателство, насочено

срещу правата на хомосексуалните лица, което води до извод, че тези лица представляват отделна група, разглеждана като различна от заобикалящото я общество, с оглед на което административният орган в решението си е следвало да обсъди законодателството против ЛГБТИ общността в Турция с оглед разпоредби за „престъпления срещу обществен морал“, „защита на семейството“ и „протиеоеестественое сексуално поведение“, които понякога служат като основа за злоупотреба от страна на полицията, дискриминация от работодатели и забрана за публични събирания. На второ място е посочено, че не се е снабдил с актуалната информация, свързана с факта, че през 2023г. е налице тенденцията за насочване на ЛГБТИ кандидатите за международна закрила към по-отворени общности като Е., Д. и Ялова, която се променя и провинциите са затворени за регистрация. На следващо място е посочено, че при преценката на фактите и обстоятелствата по реда на член 4 от Директива 2011/95/ЕС, административният орган следва да провери всички относими факти, свързани със страната на произход, включително законите и подзаконовите актове, както и начина на тяхното прилагане в съответствие с член 4, параграф 3, буква а) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент, като също така следва да се определи и дали в страната на произход на молителя „предвиденото в подобно законодателство наказание лишаване от свобода се прилага в действителност“. В решението си Върховният административен съд отбелязва, също така, че административният орган не е анализирал психологичния статус на Г. Х., като е следвало да се снабди с точна и актуализирана информация за всички релевантни факти относно общата обстановка в страната на произход на кандидата за убежище и за международна закрила, както и със съдебно-медицинска експертиза за психичното му здраве на същия, когато са налице данни за психични проблеми, които могат да възникнат вследствие на травмиращо събитие, настъпило в тази страна на произход, и когато прибягването до такава експертиза се окаже необходимо или относимо, за да се преценят реалните нужди на посочения кандидат от международна закрила. В решението на съда е изложено и, че за да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, както и индивидуалното положение и личните обстоятелства относно него, административният орган трябва да обсъди всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата, информацията и документите. На пето е констатирано, че не са изложени мотиви относно наличие или липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, с оглед индициите за опасения от подлагането на жалбоподателя на изтезания, нечовешко и унижително отнасяне в качеството му на обвиняем по престъпление за обида към президента Р. Е.. В заключение съдът намира, че от административният орган липсва подробно обсъждане на изложените в молбата за закрила опасения за преследване, както и на бежанската история в контекста на актуалната ситуация в страната на произход.

След връщането на преписката, с Решение № 4569 от 25.08.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Г. Х., отново е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. За да обуслови отказа за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, административният орган констатира, че с Х. са проведени две интервюта за изясняване на причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.

В първото, което е проведено на 21.08.2024г., молителя е заявил, че за пръв път е дошъл в Република България през 2009г. с виза „Д“ издадена му от българското посолство в [населено място], Република Турция и се е записал да учи в медицински университет в [населено място]. Останал в страната четири години, след което се завърнал в родината си на произход, където работил, както на различни работни места, така и различни работи. Отново дошъл в България през 2023г., септември месец с издадена отново виза за период от 3 месеца, от българското

посолство в О., Турция. Няколко пъти след това е влизал в Турция и се връщал обратно в България с цел да извади отново виза за пребиваване, тъй като искал отново да се запише да учи в университет, за да избяга от родината си и да остане в България. В края на 2023г. от баща си разбрал, че турските власти го издирват и му извадил пълномощно от негово име и с неговия паспорт, да подаде молба за пребиваване. След като му издали виза поради факта, че е бил търсен в Турция, Х. не е ходил в родината си, за да вземе визата си и националния си паспорт и поради тази причина подал молба за закрила в България. В проведеното интервю, молителят заявил, че в родината си по произход е бил арестуван десет пъти и има две присъди, които е заплатил парично. Споделил, че имал и присъда срещу държавен служител - кмета на [населено място], които замерял с яйца. Също така през 2013г. е бил задържан, след което освободен с подписка затова, че е участвал в протест против изсичането на дърветата и застрояването в „Гези П.“ в [населено място]. Х. в интервюто си заявил, и че през 2013г. в страната му, в много градове започнали протести срещу правителството, в които той също участвал като бил задържан няколко пъти и освобождаван и приемал, че властите го следели. В този период с приятели и организацията на хомосексуалистите, които били против правителството, издали вестник с материали против правителството и го разпространявали тайно от властите.

Във второто интервю, проведено също на 21.08.2024г. споделил, че основната причина за напускането му на Република Турция и нежеланието да се завърне там е страхът за живота му. Основната причината за това била протести, в които той участвал на 14.05.2017г. срещу кмета на [населено място]. Тогава бил задържан за два месеца, като имал и образувано дело за отправен натиск срещу държавен служител с цел да го нарани. Делото приключило с присъда от две години, които излежал в затвора в [населено място]. Докато изтърпявал наказанието си спрямо него било упражнявано насилие, както и получавал заплахи от приближени на областния управител, че ще бъде бит заради участието му в протестите срещу кмета. Също така в интервюто споделил, че след като излязъл от затвора, му е била наложена и присъда от десет години затвор поради всичките си действия срещу правителството и смятал, че ако се върне в Турция ще бъде задържан, за да излежи присъдата си. Друго нещо, което споделя е, че към момента има и заповед за издирване в Турция, за обида на длъжностни лица. По отношение на самоопределеността му заявил, че е се определя като хомосексуалист и това го разбрал в младежките си години. Като ученик не бил добре приет сред съучениците си, а през 2018г. бил с приятели в [населено място], полицаи разбрали, че са хомосексуалисти и ги задържали и разпитали, след което ги освободили. Обяснил, че в страната му хомосексуалистите са с ограничени права и не могат да сключват бракове с лица от същия пол, като и не могат да работят в държавни институции.

Административният орган в решението си посочил, че по преписката е приложената и справка с входящ № МД-02-403 от 21.07.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, за отношението на обществото и турските власти към ЛГБТИ, като установил, че „въпреки либералната правна рамка, много сегменти от турското общество остават дълбоко консервативни по отношение на въпросите, свързани с Л.+ общността, но някои проучвания показват смекчаване на нагласите. Проучване на университета „К. Хас“ от 2020г., съобщава, че 45% от анкетираните смятат, че лицата от Л.+ общността трябва да имат равни права... Лицата от Л.+ общността, живеят открито и безопасно в по-богатите квартали на големите градове, особено в И.. Източници от страната обаче съобщават на австралийското Министерство на външните работи и търговията (DFAT), че тези пространства се свиват и някои квартали, които преди това са „приятелски настроени към гейовете“, стават по-консервативни. Л.+ лицата, живеещи в по-бедни и провинциални райони, като Централна А., е по-малко вероятно да бъдат открити относно своята сексуална ориентация или пола идентичност, поради преобладаващите консервативни нагласи.

Специфичният риск, пред който е изправено дадено лице от Л.+ общността варира в зависимост от географското местоположение, социално-икономическия статус и личните и семейни обстоятелства“.

От предоставената информация в справката председателя на ДАБ приел, че в Република Турция сексуалните взаимоотношения от един и същи пол не са незаконни и не се наказват с лишаване от свобода, както и че не е на лице информация, хомосексуалността да е криминализирана. По отношение на заявените проблеми свързани със сексуалната му ориентация решаващият орган констатирал, че не са представени доказателства, ареста му на 18г. извършен от турските власти, да е на основание ориентацията му. По отношение на твърдяното от Х., че правата на тази група от населението са ограничени и не могат да сключват брак по между си, административният орган изразил становище, че „дори и да има области, в които твърдяното действително да е налице, соченото обстоятелство не се отнася за всички региони в страната“. За твърденията на молителя, че е преследван поради участие в протести и дейности против правителството и орган на местната власт, председателя на ДАБ приел, че не са налични данни, както и че не се доказва, че последиците от тези действия са били основани на дискриминационно отношение, поради сексуалната ориентация на кандидата за международна закрила. Също така приема, че няма твърдение за осъществено насилие под каквато и да е форма. С оглед на констатираното допуснал, че кандидата за закрила не е бил изложен на преследване, което да го застрашава от дискриминационно или унижително отношение към личността му, поради което приел, че не е налице основание за предоставянето му на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ.

На следващо място в решението си констатирал, че Х. не е имал проблеми поради факта на членството си в „Р. партия“, а е трябвало да си член на партия в Турция, за да можеш да работиш, както и че по време на проведените интервюта, не са били представени документи свързани с осъдителната му присъда от десет години.

В решението си, председателя на ДАБ изложил, че след анализ на заявените факти и обстоятелства в бежанската история на молителя се установявало, че той не е бил обект на преследване в държавата си по произход поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. За участието му в протести на 14.05.2017г. срещу кмета на О., заради, за което е бил задържан за два месеца и имало дело за отправен натиск срещу държавен служител с цел да го нарани, както и за влязлата в сила присъда от десет години за действията му против правителството, приел, че не може да се определи като акт на преследване, а като изпълнение на задълженията му във връзка със заведеното срещу него дело. За упражнявано насилие и получените заплахи от приближени на областния управител, че ще бъде бит заради участието му в протестите срещу кмета, административният орган посочил, че от молителя не е предоставена информация, а ако тези заплахи са реални, следвало да се посочи кога са били отправени и какви са били последиците от тях, както и че не са налице доказателства за твърдяното, че му е упражнявано насилие в затвора в Турция, както и от охранителите на кмета на [населено място]. Приел, че Х. е обвинен в „Натиск срещу държавен служител с цел да го нарани и участието му в протести срещу правителството“, но от това не следвало, че е налице несправедлив съдебен процес, както и дискриминационни съдебни мерки, а молбата му за

международна закрила е била мотивирана с нежеланието си да изтърпи осъдителната присъда спрямо него.

За искането му за предоставяне на хуманитарен статут с оглед разпоредбите на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, председателя на ДАБ приел, че Г. Х. не е бил осъден на смъртно наказание или екзекуция, а съдът в Република Турция е взел решение, с което е приел вината му за участие в „Натиск срещу държавен служител с цел да го нарани и участието му в протести срещу правителството“.

В решението си посочил и че с оглед на информацията за Република Турция относно факта, че не е наличен въоръжен конфликт, завръщане му в държавата по произход към настоящия момент е подходящо от гледна точка на физическата му безопасност. А по отношение на това, че молителят е пълнолетен и не е семеен, приел, че липсват предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Административният орган приел в решението си, че посочените лични мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради което отказал да предостави и хуманитарен статут на Х..

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София -град, направи следните правни изводи:

Решение № 4569 от 25.08.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено на Г. Х. на 26.08.2025г. Жалбата е подадена до Административен съд София-град на 09.09.2025г., чрез административния орган, в 14 дневен срок по чл. 84 от ЗУБ от лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт, поради което жалбата е допустима и съдът дължи произнасяне по същество.

По отношение на претендираната нищожност, съдът е длъжен служебно да следи за нея и същата не е обвързана със срок. Според нормата на чл. 146, във вр. чл. 168 от АПК, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби, и съобразен ли е актът с целта на закона.

Доколкото в специалните закони и в АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност: 1). Всяка некомпетентност

винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради, което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Оспореното съдебно решение е издадено от компетентен орган – председателя на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, на когото изрично, по силата на нормата на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ са му предоставени правомощия да предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България. Доколкото не се констатира посочените пороци, а и оспорения административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената за това писмена форма, съдът не констатира нищожност на оспорения акт във връзка с посочените критерии.

Спорен е въпроса дали обжалваното решение противоречи на влязло в сила решение по случая, което би довело до неговата нищожност.

Съгласно чл.177, ал.1 от АПК решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Оспорваният административен акт е издаден при незачитане съдебно решение, изпълнението за което ответник е задължен, а решен по административен ред въпрос/спор с окончателен акт не може да бъде пререшаван от органа издал, влязлия в сила административен акт. Нищожни по силата на чл. 177, ал. 2 АПК са всички административни актове на административния орган, извършени след влизане на съдебно решение в сила, които му противоречат. Актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни и всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Администрацията е обвързана от съдебните решения по административни дела и административният орган действа в условията на обвързана компетентност, наложена му от задължителните указания по тълкуване и прилагане на материалния закон от съда. Съдът намира, че влязлото в

сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, т.е. с необжалваемост, но и с материална законна сила, т.е. задължителност, сила на присъдено нещо. Силата на присъдено нещо, нейните обективни и субективни предели, определят това, за което и тези, спрямо които властническият държавен акт, каквото е съдебното решение, има действие. Индивидуализиращите елементи на това, за което и на тези, за които решението има действие, са страни, основание, предмет /в този смисъл Решение №527/21.01.2022г. на ВАС по адм.дело №8120/2021г./. В случаят не се констатира противоречие на Решение № 4569 от 25.08.2025г. на председателя на ДАБ с отменителното решение на ВАС, доколкото не се установява неправилно приложение на закона в разрез с дадените задължителни указания от съда. Налице е друг порок в решението- не изпълнение на задължителни указания по събиране и проверка на доказателства по случая и не излагане на мотиви отговарящи на дадените указания, което обаче не води до нищожност на административния акт, а до неговата незаконосъобразност, предвид издаването му в нарушение на разпоредбите на чл. 35 от АПК и 59 от АПК.

Съдът констатира, че административния орган не е изпълнил задължителните указания за събиране и оценка на доказателствата, дадени в мотивите на Решение № 4960 от 14.05.2025г. по адм. дело № 3543/2025г. на Върховният административен съд, а и е допуснал съществено нарушение на адм. производствените правила, довели до нарушаване правото на защита на оспорващото лице, като го е лишил от участие в административното производство при новото произнасяне по молбата за международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Видно от административната преписка с жалбоподателя са проведени две интервюта на 21.08.2024г., но се установява, че ново интервю с Г. Х., след като преписката е била върната, не е провеждано. Това е в противоречие с общите правила за провеждане на производство за предоставяне на статут на чужденец и разпоредбата на чл. 63а от ЗУБ. Настоящият съдебен състав счита, че при новото произнасяне по молбата за закрила, административният орган е следвало да проведе процедура от етапа на интервю, за да се произнесе отново дали са условията за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Това е и смисълът на връщането за ново произнасяне по преписката, с оглед разпоредбата на чл. 142 от АПК.

Според разпоредбата на чл. 224 от АПК, указанията на Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона са задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото.

По делото се установява, че не са изпълнени указанията за административния орган, дадени с отменително решение на Върховния административен съд, а именно: административният орган не е събрал точна и актуализирана информация за всички релевантни факти относно общата обстановка в страната на произход на кандидата за убежище и за международна закрила, както и на бежанската му история в

контекста на актуалната ситуация в страната на произход. Освен това, органът е длъжен да изследва всички факти и обстоятелства за ситуацията в страната на произход и за положението ѝ, за да изключи извода, че връщането му в тази страна би представлявало опасения от преследване основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. В този смисъл е и разпоредбата на чл.142, ал. 2 от АПК, а именно установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

На следващо място от административния орган, не е обсъдено и здравословното състояние на Г. Х., а изрично в отменителното решение на ВАС е посочено, че адм. орган следва да се снабди със съдебно-медицинска експертиза за психичното му здраве на молителя, когато прибегването до такава експертиза се окаже необходимо или относимо, за да се преценят реалните нужди на посочения кандидат от международна закрила. По делото е приложена докладна записка с рег. № УП 33470 от 30.06.2025г. от интервюиращ орган, с която е предложено на молителя да се извърши медицинска експертиза или становище за установяване наличие на психични проблеми възникнали вследствие травмиращо събитие, настъпило в страната му на произход, като по делото не са приложени резултати от извършен преглед.

С жалбата до административният съд са приложени психологичен статус на жалбоподателя извършен от психолог К. Б., превод на Решение № 2017/551, Решение 2020/591, Решение 2020/438, Обвинителен акт 2023/4818, Съпроводително писмо към заповед за арест - досие дело № 2023/341, медицински свидетелство на ЗК, четири броя призовки по постановени присъди с различни по размер наказания, както и медицинска документация от Р.Т Болница на тракийски университет, по отношение на които решаващият орган не е извършил никакъв анализ, а поради естеството на акта и оспорването, предполага административният орган в съвкупност с останалите доказателства по преписката, да прецени дали са основателни към търсената закрила.

В решението на Върховния административен съд е посочено, че „административният орган в решението си е следвало да обсъди законодателството против ЛГБТИ общността в Турция с оглед разпоредби за „престъпления срещу обществения морал“, „защита на семейството“ и „противоестествено сексуално поведение“, които понякога служат като основа за злоупотреба от страна на полицията, дискриминация от работодатели и забрана за публични събирания“, което отново не е извършено макар и в новата справката да се съдържат такива данни решаващият орган се е ограничил единствено да посочи, че в „Турция сексуалните отношения от един и същи пол не са незаконни и не се наказват с лишаване от свобода“.

По отношение на констатираното в решението на ВАС, че решаващият орган не е

изложил мотиви за наличие или липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, настоящата съдебна инстанция установи, че в процесното решение административният орган е изложил, че „чужденецът не е осъден на смъртно наказание или екзекуция“, което е основание визирано в точка 1 на горепосочената разпоредба. Никъде в решението не е изложен мотив по отношение на нормата на т. 2, ал. 1 на чл. 9 от ЗУБ, чието съдържание се изразява в това, че „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание“. Като допълнение следва да бъде посочено и че по делото са приложени съпроводително писмо към заповед за арест по дело № 2023/341, протокол от съдебно заседание, медицинско свидетелство на ЗК с решение „според звено 17D4 е непригоден за военна служба при война и мир“ преведени от турски език, които решаващият следва да изследва и коментира в решението си с оглед наличие или липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут. По отношение на приложените призовки, същите са с посочени номера дела, като за тях не са приложени актове на съответните съдилища, но видно от същите съдържат различни по размер наказания от един и същи вид, за които е следвало е да бъдат събрани данни свързани с твърденията за несправедливост и невъзможност да се оправдае пред турския съд по проведени срещу него поредица от наказателни производства.

Предвид гореизложеното и констатираните нарушения: на чл. 35 от АПК – задължението на административния орган, служебно да събере и обсъди всички относими данни за изясняване на случая според разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ; на чл. 59 от АПК, доколкото изложените мотиви не изпълняват изискванията за мотивираност на административните актове- процесното решение се приема за незаконосъобразно и съответно същото следва да бъде отменено.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК, делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане на молбата за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като при същото се изпълнят указанията дадени в мотивната част на настоящото решение.

При този изход на спора разноски не са заявени и не се присъждат.

Воден от горното и на основание чл. 85, ал. 1 от ЗУБ и чл. 172 и чл. 173 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 79-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Х., [дата на раждане] в [населено място], Република

Турция, Решение № 4569 от 25.08.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закон за убежището и бежанците, му е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет за ново разглеждане и произнасяне по молбата за предоставяне статут на бежанец на основание чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и на хуманитарен статут, на основание чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, при спазване на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните, чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.